Vendsyssel

I Dronninglund vil man vide, at dette fodboldhold er det bedste foreningen har ejet. Førsteholdet fra 1950: Bagest: Carl August Christensen, Mogens Jørgensen, Carl Jørgen Pedersen, Knud Skovborg og Vagn Jacobsen. I midten: Chr. Mortensen, Aage Nielsen og Evald Jensen. Foran: Jens Christensen, Johan Jacobsen og Frank Jacobsen.

VI er slet ikke saa daarligt kørende med gode fodboldspillere, en mand som Aage Nielsen, der spiller højre innerwing, er selvskrevet paa udvalgt hold heroppe, og vi maa da sandelig heller ikke glemme Knud Skovborg, som spiller innerwing i den anden side. Men vi har jo ogsaa haft dygtige trænere til dem, i øjeblikket har vi Changs forgudede Krølle, Otto Hansen, og bare han er her om søndagen til kampene, vinder vi: Vi har ogsaa haft Arne Holt fra Aalborg Freja og Hans Aage Hansen, Sæby, alle rettroende stemmetælleres gode ven. Desværre har vi Aalborg liggende som en alvorlig medbejler til søndagsfreden paa fodboldbanen, og folk er svære at holde derfra til de store kampe. Det koster foreningen dyrt at skulle undvære de tilskuere, men et held er det da, at deres spil i øjeblikket er noget værre mogværk.

DE tanker har fru Pedersen hørt før. De kan godt skrive, at jeg sidder alene hver søndag, mand og sønner er til fodbold i Aalborg. Jaja, lille mor, smaa slag, indvender Wilh. Pedersen, vi har godt af at se større forhold. Og det er jo derude fra vi skal lære. Se nu bare hvor god en træner Otto Hansen har været for os. Og det kan ogsaa nok gøres nødvendigt at lære noget, naar man har stærke modstandere som Aalborgholdene KFUM, AaB, Chang, Freja og Nr. Sundby foruden Hals og Vester Hassing, Asaa og Klokkerholm. Vester Hassing er slet ikke til at styre, naar de har de to gamle første divisionsspillere fra AaB, Orla Meyer og Svend Larsen med, de tog os lige med 10—2 sidst. Værre var det, at folk blev kede af os og blev borte efter den øretæve. De kan ikke lide, at vi taber. Men hvad kan det nytte, naar de ikke vil dække op, saadan som jeg har sagt. Saadan et par svende kan man nu engang ikke have gaaende løs.

VI tager os nu ikke saa meget af det, for vi har et meget fint juniorhold, som er nr. 1 i kresen, og paa den maade vil Dronninglund altid være med, hvor det foregaar. Og gaar det ikke med de unge, træder de ældre ind. Karetmager Henning Christensen er altid parat til at spille en kamp trods det han er fyrre aar, og saa kan han sammen med Aage Nielsen, der forresten ogsaa er vor dygtigste badmintonspiller, ordne tingene. Det kan ogsaa af og til være nødvendigt, for vi har mange haarde kampe. Naar vi møder arvefjenden Asaa staar byens ære paa spil, og vi kan samle op til 500 tilskuere. Kedeligt er der heller ikke i de kampe med Flauenskjold, hvor Frederik Bendtsen, den gamle AaBer deltager. Han er stærk som før, selv om det kan knibe for ham at holde de unge i ave. Han er en god mand for Flauenskjold, er Frederik, og gør en stor indsats i bestyrelsen.

VENDSYSSEL er godt med i tennis, og Vendsyssel Tennisunion synes at have faaet dette forsømte spil til at indtage en betydelig bedre position end andre steder i provinsen. Ganske vist er Dronninglund Tennisklub ikke fremragende, naar der er tale om stjernespillere, men der er dog 30—40 spillere i aktivitet paa de to baner derude ved det vidunderlige anlæg i skoven ved slottet, og for dem gør det ikke saa meget, at stadion er anlagt paa en gammel teglværksgrund, hvor leret endnu stikker frem, saa fodboldbanen er lovlig haard i den tørre tid og glat, naar det regner. Men saa maa vi jo se at skaffe os endnu bedre teknik, mener Wilh. Pedersen. Det kunne maaske ogsaa føre til, at vi fik endnu flere frem i lyset. Forleden havde vi tre spillere inviteret med Frederikshavn til Belgien, saa De kan se, at det ikke er lutter fuser, vi har her i byen. Asaa havde i øvrigt ogsaa deres maalmand, Gunnar Larsen med, han spillede tidligere i AB og er Vendsyssels dygtigste.

KÆMNER Osvald Hansen spillede i Dronninglund Boldklubs tid, og han sætter sig gerne til rette og snakker løs i de glimrende og moderne kontorer, kommunen har indrettet og hvor to af idrætsforeningens ivrigste og dygtigste unge ledere efter fyraften, Palle Jacobsen og Hartmann Jensen gaar i gang med at lave medlemsbladet. Det skal jo ud til tiden, siger de, ellers faar vi vrøvl fra medlemmerne. Og se om ikke de to herrer har lavet det nydeligste blad, som ganske vist er duplikeret, men saa fikst og pænt sat op, saa det ved de mange annoncørers hjælp ikke kan undgaa at klare sig selv. Men det var kæmneren, vi kom fra. Jeg husker egentlig bedst en kamp i Hørby, som vi vandt, siger han. Og det skulle vi vist aldrig have gjort, for de lovede os bank bagefter, saa vi ikke turde blive til ballet, men skyndte os at cykle hjem. Jo, og saa de beskedne forhold naturligvis, men dem har alle idrætsfolk i gamle dage jo kendt. Ogsaa det, at fatter og mutter gerne sagde, at de ikke kunne forstaa, at vi kunne finde fornøjelse i at rende efter saadan en pjat' bold.

VI var skam stærke, fortsatte kæmner Osvald Hansen, tro ikke, at alle og enhver kunne banke os. Dengang kendte man jo ikke noget til turneringer, vi spillede bare, hvor der var et hold. Ja, hvordan var'et, var der ikke ogsaa engang noget med Øster Brønderslevs maalmand, der af og til gik ud og delte lussinger ud til publikum, faldt Palle Jacobsen ind, mens han puslede videre med sit medlemsblad.

MEN nu kan De selv se, hvis De en dag kommer forbi, om vi har sagt for meget om de sportslige ynder, Dronninglund har at byde paa. Passerer de en sommeraften vil De nok se haandboldspillerne tumle sig, for de tre hold er kloge nok til at vente til denne aarstid med at trække i tøjet, saa ved de nemlig, at ungdom og veltrænede skikkelser tager sig særlig godt ud paa baggrund af skov og blaa himmel.

Wilbour.